

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2017. évi június hó 27. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberölés büntette kísérlete miatt **vádlott** ellen indult büntető ügyben a Tatabányai Törvényszék 2016. november hó 30. napján kelt 3.B.157/2016/13. számú **ítéletét** helybenhagyja azzal, hogy a vádlott anyja neve helyesen: vádlott anyja neve.

I n d o k o l á s

A Tatabányai Törvényszék a 3.B.157/2016/13.szám alatti ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 160.§ /1/ bekezdése szerint minősülő emberölés büntettének kísérletében. Ezért 5 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztés büntetésből a vádlott legkorábban a fele rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A börtönbüntetésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott védője jelentett be fellebbezést enyhítés érdekében.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség átiratában hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. A megállapított tényállás hiánytalan, nem tartalmaz iratellenes megállapításokat illetve téves ténybeli következtetéseket, azonban a tényállásból mellőzendők a cselekmény megítélése szempontjából irreleváns, a vádlott házastársának és a sértettnek a magánszféráját érintő leírások. Utalt a fellebbviteli főügyészség arra, hogy a törvényszék indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. Okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, törvényes a bűncselekmény minősítése is. A büntetéskiszabási tényezőkkel kapcsolatban akként foglalt állást, hogy az enyhítő körülmények köréből mellőzendő a vádlott őszinte megbánására utalás figyelemmel arra, hogy a vádlott egyetlen alkalommal sem tett bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomást. Nem helytálló az elsőfokú bíróság azon megállapítása sem, hogy a vádlott és a sértett közt a vádbeli eset óta nem volt konfliktus, hiszen a rendelkezésre álló iratokból kitűnően 2016.október 21.napján rendőri intézkedést igénylő esemény történt közöttük. Az eset összes körülményét figyelembe véve a törvényi minimumban meghatározott büntetés nem tekinthető eltúlzottnak, ezért annak enyhítése nem indokolt. Jelezve, hogy nem sérti a súlyosítási tilalmat, indítványozta, hogy az ítéltábla mellőzze az un. feles kedvezmény alkalmazását, mivel a feltételes szabadságra bocsáthatóság ezen formában való meghatározásához a Btk. 38.§ /3/ bekezdésében megkívánt feltételek közül csak a vádlott beszámítási képességének közepes fokú korlátozottsága jöhet szóba, ezen kívül nincs olyan egyéb körülmény, amely arra lehetőséget adna. Mindezekre tekintettel az ítélet megváltoztatására, az elsőfokú bíróság feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezésének a Btk. 38.§ /2/ bekezdés a/ pontja szerinti megállapítására, egyebekben annak helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője perbeszédében elsőként a fellebbviteli főügyészség indítványára reagált hivatkozva arra, hogy az un. feles kedvezmény alkalmazása a feltételes szabadság kapcsán törvényes alapokon nyugszik, hisz nem csak a vádlott beszámítási képességének szakértőileg igazolt közepes fokú korlátozottsága, hanem büntetlen előélete, mindez ideig törvénytisztelő életmódja, kifogástalan életvezetése és megromlott egészségi állapota is felsorakoztatható a Btk. 38.§ /3/ bekezdésében megkívánt- egyébként külön nem is nevesített- különös méltánylást érdemlő körülmények közé. Perbeszédének további részében a védő lényegében megismételte az elsőfokú eljárásban már elfoglalt azon álláspontját, hogy a lefolytatott bizonyítás eredményeként szerzett bizonyítékok alapján kétséget kizáróan nem bizonyítható, hogy élet elleni bűncselekmény valósult meg. Hivatkozott arra, hogy a nyomozóhatóság tényfeltáró munkájában, a rögzített adatokban a védelem sem talál kifogásolni valót, mint ahogy a jórészt erre épülő tényállásban sem. Az ügy megítélése szempontjából mindemellett a vádlott tudattartalma bír jelentőséggel, az, hogy belátási képességének közepes fokú korlátozottsága mellett, mennyiben láthatta előre cselekménye következményeit, megállapítható-e esetében az egyenes vagy eshetőleges emberölési szándék. Ezekre a kérdésekre a védő nemleges választ adott amellet érvelve, hogy ez esetben csak gondatlan cselekményben, közúti baleset gondatlan okozásának vétségében állapítható meg a vádlott felelőssége, amit az iratok közt található, a tárgyalás anyagává tett naplóbejegyzések is igazolnak, hiszen azokban egyetlen említés sem található, amely arra utalna, hogy a vádlott a sértett életére kívánt volna törni. Hosszasan elemezte a védő a vádlott eddigi, - családjára és munkájára koncentrált- életvezetését, levonva ebből azt a következtetést, hogy beszámítási képességére is figyelemmel nem egyszerű féltékenységgént- annál lényegesen súlyosabban- egész életére kihatóan élte meg az adott helyzetet. Ezen indokolás mentén, a Kúria 3/2013.BJE határozatát is elemezve tért át a már az elsőfokú eljárásban is felvetett azon másodlagos kérelemre, hogy az ítélet tábla a cselekményt minősítse erős felindulásban elkövetett emberölés büntette kísérletének.

Harmadlagos kérelmével kapcsolatosan,- amely a cselekménynek az adott minősítés esetén is az első fokon kiszabott büntetés enyhítésére irányult- hivatkozott arra, hogy a vádlott a cselekmény óta is együtt él volt feleségével, közösen nevelik gyermekeiket, így az eset összes körülményét figyelembe véve amellet érvelt, hogy **vádlott** vonatkozásában nem kizárólag csak végrehajtható szabadságvesztés kiszabása jöhet szóba, megfelelően szolgálhatja úgy a speciális, mint a generális prevenciós célokat a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés is, így a joghátrány ilyen irányú megváltoztatására tett indítványt végső soron, akár hosszabb tartamú próbaidő mellett is.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat változtatás nélkül fenntartotta utalva arra, hogy az un. feles kedvezmény alkalmazhatóságának körében kifejtett védelmi érvelést nem tudja osztani.

A védő viszonzásában a fellebbviteli főügyészség álláspontjával szemben is tartotta ez utóbbi kérdésben elfoglalt álláspontját.

A másodfokú nyilvános ülésen megjelent vádlott csatlakozott védőjéhez, előadta, hogy a cselekmény óta is folyamatos pszichológus általi gyógyító kezeléseken vesz részt az ennek keretében feltárt mentális problémái megoldásának elősegítése érdekében.

A fellebbezésre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348.§ /1/ bekezdése értelmében. Mindez a teljeskörű felülbírálat kiterjedt a nyomozati munka törvényességére is, hiszen, amennyiben ennek keretében valamely bizonyíték törvénytörő szerzésére került sor, s ennek tényét az elsőfokú bíróság nem észlelte, úgy

az adott bizonyítékot a másodfokú eljárásban kell kirekeszteni a bizonyítéki körből. Erre okot adó körülményt az iratokon alapuló másodfokú felülbírálat során az ítéletábra nem talált. Az elsőfokú bíróság az eljárása során egyéb olyan relatív vagy abszolút eljárási hibát sem vétett, amely az érdemi felülbírálat akadályát képezhette volna.

A törvényszék a védelem által felkért pszichiáter szakértői véleményeket befogadta, a bizonyítéki körbe emelte, a nyomozó hatóság által kirendelt és ez előbbi szakértőket a tárgyalás keretében meghallgatta, magyarázatot keresett a két eredeti szakvélemény eléggé markánsan eltérő megállapításainak okára megindokolva ítéletében, hogy végül miért a módosított, immár egységes álláspontra helyezkedő szakértői véleményeket fogadta el a tényállás alapjául. Az elsőfokú bíróság ezen túlmenően igen részletes indoklással ellátva, kellő alaposággal vizsgálta a helyszínen talált releváns nyomok, adatok feltárását mindenben biztosító helyszíni szemle és a vádlotti gépjármű szemléjének adatain alapuló, a bizonyítási anyag meghatározó területét érintő műszaki szakértői-, majd az együttes műszaki és orvosszakértői vélemény megállapításait is, amelyek egyértelműen kizárták a vádlotti védekezést. Mindemellett lényeges személyi bizonyítékok is rendelkezésre álltak a törvényszéknek a tényállás megállapításakor. A kihallgatott tanúk korrekt előadása ellenében semmilyen adat nem szól, az események alatt olyan helyzetben voltak, és arra olyan rálátásuk volt, hogy kétség sem merült fel nyilatkozataik tárgyyszerűségét, hitelességét illetően. Vallomásaik, ahogy arra a törvényszék is hivatkozott ítéletében, mindenben egyeztethetők a szakértői megállapításokkal.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelésében az ítéletábra mindezekből adódóan nem tárt fel logikai hibát, egyoldalú, a bizonyítékok egy részét indokolatlanul figyelmen kívül hagyó bizonyítékértékelést. Ezzel kapcsolatosan az ítélet a 11. oldalán szorul kisebb korrekcióra annyiban, hogy abból az 5. bekezdést mellőzni szükséges, hiszen a helyszínelés során a vádlott részéről- a Be-ben biztosított jogai ismeretének hiányában- elhangzottak, közvetve, a rendőri jelentés tartalma alapján sem kerülhetnek értékelés alá a tényállás megállapítása körében. A szakértő a helyszínen rögzített nyomok, helyzetfelderítés eredményeként pontosan meg tudta határozni, hogy a vádlott milyen távolságból, milyen sebességgel közelítette meg gépjárművével a sértettet, fékezés nélkül milyen helyzetben történt a frontális ütközés, melyet a vádlottnak mikor, milyen körülmények miatt kellett volna észlelnie. Az elsőfokú bíróság ezzel együtt vizsgálta azt az ügy megítélése szempontjából meghatározó kérdést is a védelmi hivatkozások tükrében, hogy az adott lehetőségek, körülmények mellett elkerülhető lett volna-e a gázolás. Ezzel kapcsolatos megállapításai ugyancsak a helytálló bizonyítékértékelés eredményeként elfogadott, a vádlotti védekezést egyértelműen cáfoló szakértői anyagon alapszanak. Mindezekből következően a másodfokú eljárásban - a meg nem engedett felülmérlegelés tilalma folytán - az ítéletábra számára a felülbírálat során csak az elsőfokú ítéleti tényállás szolgálhatott alapul- a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően - azzal a korrekcióval, hogy abból mellőzte a 2.oldal utolsó előtti bekezdésének második mondatrészét, hisz az ott írt események a vád tárgyát képező cselekményt megelőző közel két évre tehetők, így időben sem köthetők a jelen ügyben elbírált cselekményhez, annak megítélése szempontjából szereppel, jelentőséggel nem bíró, szükségtelen elemeket tartalmaznak.

Ezzel a pontosítással a Be.352.§ /2/ bekezdése értelmében az elsőfokú bíróság ítéletére alapította az ítéletábra is a határozatát.

A tényállás alapján a törvényszék okszerűen vont következtetést **vádlott** bűnösségére. Ahogy már a másodfokú bíróság az előbbieken is utalt rá, az adott tényállás mellett a törvényszék helytállóan minősítette az adott bűncselekményt kitérve indokolásában arra is, hogy a beszerzett szakértői vélemények megállapításaira is tekintettel a vádlottat pszichés, mentális státusza miatt nem

befolyásolta annak felismerésében, hogy élet elleni bűncselekményt követ el. A vádlott feltárt személyiségzavara, a számára ebből is adódó, érzelmi felfokozottságot előidéző, valós stresszhelyzetként megélt állapota a büntetés kiszabása körében értékelendő körülmény. A tárgyi oldal ismérveit összevetve, a védelem indítványa szerinti gondatlan magatartás az adott tényállás alapján szóba sem jöhet. Ugyancsak nem foghatott helyt a védelmi oldal által a cselekménynek az erős felindulásban elkövetett emberöléskénti minősítése mellett kifejtett érvelés sem. Ahogy arra az elsőfokú bíróság is hivatkozott ítéletében e privilegizált eset megállapításának akkor van helye, ha az elkövető erős felindulása külső, méltányolható okra vezethető vissza. Ilyen okot jelen ügyben feltárni nem lehetett, a sértett részéről nem történt semmilyen megnyilvánulás, amely ebbe a feltételrendszerbe beilleszthető lenne.

Az elsőfokú bíróság tehát helytállóan foglalt állást a cselekmény minősítését illetően, mégpedig, hogy a vádlott az emberölés kísérletét legalább eshetőlegesen szándékkal követte el.

A vádlott terhére rótt bűncselekményt a törvény 5-15 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni, a büntetés kiszabásánál irányadó középérték ebből adódóan 10 év. A cselekmény tárgyi súlyát mutatja, hogy csak a véletlenül múlt, hogy a vádlott adott magatartása folytán nem történt visszafordíthatatlan következmény, a sértett az igen durva, brutális elkövetés mellett is életben maradt. Mindezzel együtt az elsőfokú bíróság minden részletében elemezve az adott helyzetet, a motívum kapcsán figyelemmel volt az alanyi oldalon jelentkező, a vádlott közepes fokú beszámítási képességének korlátozottsága mellett, a nem kizárhatóan már a bűncselekmény elkövetésekor fennálló elmebetegségére, ciklotímiájára is visszavezethető, válságba jutott házasságának hosszú folyamata során nehezen megélhető, megoldható élethelyzetére, az abból adódó pszichés, mentális státuszára is. Indokát adta annak, hogy a vádlott javára feltárt egyéb enyhítő körülményekre is figyelemmel - az alanyi oldalt előtérbe helyezve - miért látta elégségesnek a büntetési célok eléréséhez a törvényi minimumban meghatározott büntetést.

Olyan további enyhítésre okot adó büntetéskiszabási tényező a másodfokú eljárásban sem volt feltárható, amely a büntetés további enyhítését, ezen belül végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását törvényes formában lehetővé tette volna.

A törvényszéknek a Btk.38.§ /3/ bekezdésében szabályozott, a büntetés fele részének kitöltését követő feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezését a fellebbviteli főügyészség indítványával ellentétben az ítéletábra ugyancsak helytállónak ítélte. **Vádlottnak** a cselekmény elkövetése óta tanúsított magatartásából az tűnik ki, hogy szakszerű orvosi támogatást is igénybe véve megpróbál túljutni, túllépni korábbi pszichés, mentális problémáin, törekedve az elvárt követelményeknek megfelelő mielőbbi társadalomba való visszailleszkedésre.

A törvényszék ítéletének egyéb járulékos rendelkezései is törvényesek, ezért a másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletet a Be. 371.§ /1/ bekezdése szerint helybenhagyta azzal, hogy a vádlott anyja nevét a személyazonosító okmányban rögzítettek szerint pontosította.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 92.§ /1/ és /2/ bekezdésén alapul.

ör, 2017. június 27.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
előadó bíró

Dr. Miklós Mária sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ezzel a végzéssel a Tatabányai Törvényszék 2016. november hó 30. napján kelt 3.B.157/2016/13. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2017. június 27.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelül kiadó